

Előszó

Erkölcsei bátorság és a közös jövőnk

ÍRTA: ROBERT F. KENNEDY, JR.

„És mégis mozog!”

Galilei 1615-ben suttogta ezeket a dacos szavakat, amikor elhagyta a római Inkvizíció bíróságát, amely előtt visszavonta azt az elméletét, hogy a Föld – a kor ortodox tudománya szerint az Univerzum mozdulatlan középpontja – a Nap körül forog. Ha nem vonja vissza, kioltják az életét. Szeretünk Galilei küzdelmeire úgy gondolni, mint egy sötét, tudatlan és zsarnoki kor furcsa tárgyi leleteire, amikor az egyének csak súlyos személyes kockázat vállalása árán merték megtámadni a kormányzat által felkent babonákat. Dr. Judy Mikovits története azt mutatja, hogy a gyógyszerészeti társaságok és korrumpált kormányzati szabályozók által képviselt makacs ortodoxia, amellyel a hatalmukat és a nyereségüket védik, továbbra is domináns erő a tudományban és a politikában.

Dr. Judy Mikovits minden mérce szerint generációjának egyik legképzettebb tudósa. 1980. június 10-én alapfokú kémiai oklevelet szerzett a Virginiai Egyetemen,

majd a Nemzeti Rákkutató Intézet (National Cancer Institute, NCI) fehérjekémikusaként egy életmentő projekten dolgozott, ami az interferon tisztításával volt kapcsolatos. Munkája minősége és megbízható, zseniális meglátásai hamarosan a férfiak által uralt tudományos kutatás csúcsára emelték. Az NCI-nél Mikovits húszéves együttműködésbe kezdett Dr. Frank Ruscettivel, az emberi retrovirologia úttörőjével. Miközben 1977-ben Robert Gallo laboratóriumát vezette, Ruscetti tudományos történelmet írt Bernie Poiesz-szel, az első emberi retrovírus, a HTLV-1 (humán T-sejtes leukémia vírus) közös felfedezésével. A retrovírus egy „lopakodó vírus”, amely a HIV-hez hasonlóan úgy jut be a gazdatestbe, hogy nem figyelmezteti az immunrendszert. Ezután évekig szunyadhat anélkül, hogy kárt okozna. Mielőtt megölné az illető személyt, a retrovírus általában elpusztítja az immunrendszert. Ennek eredményeképpen sok retrovírus rákot okoz. A retrovírus viselkedésének egyre növekvő megértésével a Ruscetti-Mikovits együttműködés és Mikovits 1991-es, a George Washington Egyetem díjnyertes PhD-szakedzőzete megváltoztatta a HIV-AIDS kezelés paradigmáját, és a halálosnak vélt betegséget gyógyíthatóvá tette.

Mikovits karrierjének kiteljesedését többnyire tudományos hitelességre való törekvése akadályozta, amit mindig a személyes ambíciói elé helyezett. Judy Mikovits soha nem akart belekeveredni egy közegészségügyi

csetepatéba sem. Soha nem tartotta magát renegátnak vagy forradalmárnak. Judit rokonai főleg a kormányzatnál vagy a bűnüldözésnél dolgoztak. Hittek az alapvetőnek számító amerikai eszményekben: a kemény munkában, a tekintély tiszteletében és mindenekelőtt az igazság kimondásában. Ez a háttér lehetlenné tette számára, hogy feladja veleszületett elveit, az őszinteségét és feddhetetlenségét, még akkor is, amikor azok akadállyá váltak.

Judit miután elhagyta a NIH-t, egy ideig az Upjohnnál dolgozott – egy olyan projektet vezetett, amelynek célja az volt, hogy bizonyítsa a vállalat kasszasikert jelentő szarvasmarha növekedési hormonjának (BGH) biztonságosságát. Amikor Mikovits rájött, hogy a cég termékképlete rákhoz vezető változásokat okozhat az emberi sejtkultúrákban, visszautasította főnöke közvetlen utasításait, hogy tüntesse el a felfedezéseit. Mikovits rájött, hogy a hormon mindenütt jelen van a tejben, ami emlőrákhoz vezethet azoknál a nőknél, akik azt a tejterméket fogyasztják. A háttérbe vonulását követelő parancs megtagadása felgyorsította a távozását az Upjohn-tól. Ezután visszatért a NIH-hoz és a doktori iskolához. Judit háborúja a BGH ellen végül oda vezetett, hogy az Upjohn visszavonta a terméket.

2009-ben, már az akadémián, Mikovits és Ruscetti, akik még mindig az NCI-nél dolgoztak, egy kutatócso-

portot vezettek, amely felfedezte, hogy szoros összefüggés van egy korábban ismeretlen retrovírus és a mialgikus encephalomyelitisz, közismert nevén a krónikus fáradtság-szindróma (ME/CFS) között. Jellemző, hogy a retrovírus kapcsolódik bizonyos vérrák-típusokhoz is. A munkatársak nevezték el Xenotróp Murin Leukémiához Kapcsolódó Vírusnak (Xenotropic Murine Leukemia Related Virus – XMRV), amikor néhány évvel korábban először észlelték DNS-szekvenciákban a prosztatarák eseteiben.

Az orvosok az 1980-as évek közepe óta foglalkoztak a krónikus fáradtság-szindrómával, amely többnyire a nőket sújtotta. Az egészségügyben az ME/CFS-t „yuppie influenzának” csúfolták, és a nagy nyomás alatt dolgozó vállalati „ökoszisztémákban” tevékenykedő ún. karrierista nők pszichológiai törékenységének tulajdonították. Mikovits az ME/CFS-ben szenvedő nők mintegy 67 százalékában, az egészséges lakosság alig kevesebb mint 4 százalékában talált bizonyítékot a retrovírusra.

2009. október 8-án Mikovits és Ruscetti a *Science* című folyóiratban publikálták kutatásaik szenzációs eredményeit, amelyek a nemrég felfedezett XMRV retrovírus első izolálását és azoknak az ME/CFS-hez való viszonyát írják le. A felfedezés a legnagyobb rákkutató központokból azonnal dühös és féltékeny reakciókat

váltott ki. Makacsul ellenálltak a tudomány azon állításának, miszerint a rákot és a neuroimmun betegségeket vírusok okozzák.

A visszavágás még komolyabb lett, amikor Mikovits későbbi kutatásai azt találták, hogy az eredetileg egerekben kimutatott új retrovírus szennyezett vakcinákkal került át valahogy az emberekbe.

Dr. Mikovits kutatásai még aggasztóbbak voltak az egészségügyi kormányzat számára, mert feltárták, hogy az XMRV által érintett női betegek közül soknak autista gyermeke született. Azt gyanítva, hogy az XMRV anyáról gyermekre átterjedhet, mint a HIV esetében, Mikovits tizenhét gyermeket tesztelt. Tizennégyben mutatták ki a vírus nyomait. Ezek az eredmények összhangban voltak a szülők azon beszámolóival, amelyek a vakcinációt követő autista visszaesésről szóltak. Későbbi tanulmányok az XMRV-t a leukémia, prosztatatarák, autoimmun betegségek és az Alzheimer-kór növekvő terjedésével kapcsolták össze.

Ami még rosszabb, a kutatás azt is megállapította, hogy az XMRV fertőzés széles körben elterjedt a vérellátás terén és a vérképzőművekben is. Mikovits és mások kutatásai alapján is úgy tűnt, hogy a lakosság 3-8 százaléka hordozza a vírust – az XMRV az emberi ökológia részévé vált, anyáról gyermekre terjed in vitro vagy anyatejen keresztül. Mikovits kutatási eredményei arra

utalnak, hogy több mint tízmillió amerikai hordozza magában ezt a vírust, mint egy ketyegő időzített bombát, ami sokkal nagyobb potenciális fenyegetés, mint a HIV-AIDS-járvány.

2011 januárjában Ben Berkhout HIV-AIDS-szakértő a *Frontiers in Microbiology* című folyóiratban publikálta ezeket az elsöprő erejű felfedezéseket. Mikovits bizonyítékait is belefoglalta arra vonatkozóan, hogy valószínűleg a vakcinagyártásban használt egérszövet volt az emberi megfertőződés oka. Judit tudta nélkül, a könyve társszerzője, Kent Heckenlively is talált olyan korábban közzétett orvosi kutatásokat, amelyek szerint az ME/CFS fertőzés dokumentált módon először 1934-1935-ben, a Los Angelesi Megyei Kórház 198 orvosa és ápolója között tört ki, miután egy olyan gyermekbénulás elleni kísérleti oltást kaptak, amelyet egerek agyszövetében tenyésztettek ki.

Mikovits bizonyítékai pénzügyi katasztrófával fenyegették a világ gyógyszeripari vállalatait, amiért gondatlanul használták az állati sejtkultúrákat vakcinák és egyéb gyógyszeripari termékek előállítására. Megállapításai több milliárd dolláros bevételét sodorták veszélybe az úgynevezett „biológiai terápiának”, ami az orvostudománynak az az ágazata, aminek alapját az állati szövetek és termékek képezik.

A gyógyszergyárak és fogságban tartott szabályozóik

dühös rágalomhadjáratot indítottak Mikovits és Ruscetti ellen, és minden lőállásból támadták őket.

A *Science* című folyóirat lázasan sürgette Mikovitsot, hogy vonja vissza a 2009 októberében megjelent cikkét. 2011 szeptemberében a Reno-i Nevadai Egyetem Whittemore Peterson Intézete elbocsátotta Juditot a tanári állásából. Judy és családja gyanús kinézetű férfiakra lett figyelmes, akik kisteherautókkal követték, de egyéb incidensek is voltak, amik arra utaltak, hogy megfigyelték. Az egyik eset során gengszter kinézetű emberek körbevették az otthonát, épphogy el tudott menekülni. Judyt novemberben a venturai rendőrség letartóztatási parancs nélkül előállította, és öt napig elzárás alatt tartotta, még attól a lehetőségtől is megfosztották, hogy óvadék ellenében távozhasson. Közben a rendőrség átkutatta a házát és szétszórta az iratait. Még aznap házkutatást tartottak barátnője, Lilly otthonában is, akit arra kényszerítettek, hogy órákon keresztül egy széken üljön, amíg átfésülték az épületet. A NIH tisztviselői azt mondták a nevadai rendőrségnek, hogy Dr. Mikovits illegálisan vitte el a laborból a kutatási jegyzetfüzeteit. Ez koholt vád volt. Két állami támogatású projekt vezetőjeként kötelessége volt megőrizni az összes kutatási jegyzetét. Ráadásul Judy szeptember 29-én a füzeteket az egyetemi irodájában hagyta. Csakhogy oda még aznap betört valaki, az iratokat elvitte, majd elhelyezte Judy otthonában azzal

a céllal, hogy gyanúba keverje. Hetekkel később, amíg Judit egy cellában raboskodott, férje, David vászontás-kába csomagolva a lakásukban egy félreeső helyen megtalálta a kutatási naplókát. David éjfél után kétségbeesetten rohant a venturairi rendőrségre, hogy átadja azokat a hatóságoknak.

Amíg Judy börtönben volt, egykori főnöke azt mondta a férjének és Dr. Ruscettinek, hogy ha aláír egy beismerő nyilatkozatot, ami szerint a dolgozata téves, a rendőrség szabadon engedi, és megmentheti a tudományos karrierjét. Judy ezt elutasította. Egyetlen ügyész sem emelt vádat ellene, de a gyógyszerkartell és az általa fenntartott tudományos folyóiratok rágalmozási kampányt indítottak vele szemben. Kevesebb, mint két évvel korábban, a *Science* ünnepelte őt. Később ugyanez a folyóirat tette közzé a rendőrségi fényképét és visszavonta tudományos dolgozatát.

Judy elvesztette az összes szövetségi támogatást, amelyeket vezető kutatóként kapott. Csődbe ment, miközben megpróbált munkát találni, hogy helyreállítsa a jó hírnevét. A kizárólagosan a Big Pharma ellenőrzése alatt álló tudományos folyóiratok nem voltak hajlandók kiadni a tanulmányait. A NIH orvosi könyvtáraiból kizárták. Annak ellenére, hogy több százezer dollárt fizetett ki perköltségre, nem tudta elérni a célját a bíróságon. A nevadai államügyész évekig blokkolta az ügyet. Az

egészségügyi és humán szolgáltatások (Health and Human Services, HHS) legmagasabb szintjén dolgozó közegészségügyi tisztviselők aljas módon ténylegesen munkanélkülivé tették.

Galilei után sem szűnt meg azoknak a tudósoknak és orvosoknak az üldözése, akik szembe mertek szállni az éppen aktuális dogmákkal, ez mindig is foglalkozási ártalom volt, és az is maradt máig. Henrik Ibsen 1882-es *A nép ellensége* című drámája a tudományos tisztesség buktatóinak példázata. Ibsen egy dél-norvégiai orvos történetét meséli el, aki felfedezte, hogy a város népszerű és jövedelmező nyilvános fürdői valójában megbetegítették a látogatókat, akik azért özönlöttek oda, hogy megfiatalodjanak. A helyi cserzőműhelyek által kibocsátott anyagok halálos baktériumokkal fertőzték meg a fürdőket. Amikor az orvos nyilvánosságra hozta az információkat, a helyi kereskedőkhöz kormányzati tisztviselők, a szövetségeseik és más anyagilag érdekelt felek is csatlakoztak, hogy a „liberális gondolkodású független sajtóban” el tudják hallgattatni. Azt is megpróbálták elérni, hogy az egészségügyi hatóság visszavonja az orvosi engedélyét, közben a városlakók becsmérelték és „a nép ellenségének” kiáltották ki.

Ibsen fiktív orvosa megtapasztalta azt, amit a társadalomtudósok „Simmelweis-reflexnek” neveznek. Ez a kifejezés leírja a csuklóból való ellenérzést, amellyel a

sajtó, az orvosi és tudományos közösség, és a szövetséges pénzügyi érdekek fogadják az olyan új tudományos bizonyítékot, amely ellentmond egy elfogadott tudományos paradigmának. A reflex különösen heves lehet azokban az esetekben, amikor az új tudományos információk arra utalnak, hogy az addigi orvosi eljárások valójában károsak az emberek egészségére.

Ibsen darabját és ezt a kifejezést Semmelweis Ignác magyar orvos valós élettörténete ihlette. 1847-ben Dr. Semmelweis a bécsi Általános Kórház szülészeti klinikájának adjunktusa volt, ahol a nők mintegy 10 százaléka halt meg puerperális, azaz „gyermekágyi lázban”. Semmelweis elmélete alapján, amely szerint a higiénia befolyásolhatja a betegséget okozó „részecskék” terjedését, a gyakornokok számára a boncolások végrehajtása és a szülés között bevezették a kötelező kézmosást. A halálos gyermekágyi láz aránya azonnal 1 százalék körülire csökkent. Semmelweis ezeket az eredményeket tette közzé.

Ahelyett, hogy szobrot állítottak volna neki, az egész orvosi szakma ellenséggént tekintett rá, nem volt hajlandó elismerni a felelősségét a sok haláleset miatt, Semmelweist pedig kitagadták a gyógyítás területéről. Volt kollégái 1865-ben csellel elérték, hogy dr. Semmelweis látogasson el egy elmegyógyintézetbe, majd akarata ellenére rávették, hogy vonuljon be oda, ahol aztán két hét

elteltével rejtélyes módon elhunyt. Egy évtizeddel később Louis Pasteur csíraelmélete és Joseph Lister kórházi higiénéjével kapcsolatos munkája igazolta Semmelweis elképzeléseit.

Modern analógiák bőven idézhetők. Herbert Needleman, a Pittsburghi Egyetem kutatója is áldozata lett a Semmelweis-reflexnek, amikor az 1980-as években felfedte az ólom súlyosan mérgező agykárosító hatását. Needleman 1979-ben publikált egy úttörő tanulmányt a *New England Journal of Medicine*-ben, amely kimutatta, hogy a fogukban magas ólomszinttel született gyermekek társaiknál lényegesen alacsonyabb pontszámot értek el az intelligenciateszteken, a hallás- és beszédfeldolgozáson, valamint a figyelemszint-méréseken. Az 1980-as évek elejétől kezdve az ólom- és olajipar (az ólmozott benzin jövedelmező kőolajtermék volt) PR-cégeket, valamint tudományos és orvosi tanácsadókat mozgósított Needleman kutatásának és hitelességének lejáratására. Az ipar nyomást gyakorolt a Környezetvédelmi Ügynökségre, a Nemzeti Egészségügyi Intézetek Tudományos Integritási Hivatalára és a Pittsburghi Egyetemre, hogy indítsanak vizsgálatokat Needleman ellen. A szövetségi kormány és az egyetem végül ugyan igazolta Needlemant, de az iparág durva támadásának hatására a tudományos karrierje tönkrement, az ólomkutatást pedig egy időre leállították. Ez az epizód jól mutatja az ipar mindenre kiterjedő hatalmát, hogy képes

akár megtörni is azoknak a kutatóknak az életét, akik megmerik kérdőjelezni termékeik biztonságát.

Rachel Carson ugyanilyen vesszőfutást szenvedett el az 1960-as évek elején, amikor feltárta a Monsanto DDT rovarirtójának veszélyeit, amelyet az orvosi közösség a testtetű és a malária elleni megelőző szerként reklámozott. Az American Medical Association által megvezetett kormánytisztviselők és egészségügyi szakemberek csatlakoztak a Monsanto-hoz és más vegyipari gyártókhöz, ördögi módon támadva Carson-t. A szakmai folyóiratok és a népszerű média, „hisztérikaként” becsmérelték a kutatót. Az iparág szóvivői „vénlánynak” gúnyolták, ami a leszbikusok mai eufemizmusa, és azt állították, hogy tudománytalan, amit művel. Könyvéről lejárató kritikák jelentek meg a *Time*, *Life*, *Newsweek*, a *Saturday Evening Post*, *US News and World Report*, és még a *Sports Illustrated* vezércikkeiben is. Mérhetetlenül büszke vagyok arra, hogy nagybátyám, John F. Kennedy elnök döntő szerepet játszott Carson igazolásában. 1962-ben szembeszállt a saját USDA-jával (az Egyesült Államok Mezőgazdasági Minisztériuma), egy ügynökséggel, amely a Monsanto-val szoros szövetségben volt, és kinevezett egy független tudósokból álló testületet, amely Carson *Silent Spring* [*Csendes tavasz*] című könyvében szereplő minden lényeges állítást igazolt.

Alice Stewart brit orvos és epidemiológus esete szinte

tökéletes analógiát kínál arra, hogyan lincselte meg Judy Mikovitsot az orvosi kartell. Az 1940-es években Stewart egyike volt azon kevés nőknek, akit fiatal kora ellenére bevásztattak a Királyi Orvostudományi Akadémiára, a Royal College of Physicians-be. A jómódú családokban elkezdte vizsgálni a gyermekkori rák magas előfordulását, ami rejtélyes jelenség volt, mivel a betegség gyakran társult a szegénységgel, és ritkán a bőséggel. Stewart 1956-ban a *The Lancet*-ben publikált egy tanulmányt, amelyben bizonyítékokkal támasztotta alá azt, hogy a röntgensugarak okozzák a gyermekek megbetegedését. Leginkább azokban az esetekben jelentkezett később a karcinóma, azaz a rák, amikor előzőleg a várandós nőt röntgennel vizsgálták.

Margaret Heffernan, a *Willful Blindness* [Szándékos vakság] szerzője szerint Stewart megállapítása „szembement a hagyományos szakmai konszenzussal”, az orvosi világ érdeklődésével a röntgensugarak új technológiája iránt, valamint „az orvosok elképzelésével magukról, mint olyan emberekről, akik segítettek a betegeknek”. A kormányzatnak, a nukleáris lobbinak, az iparnak a koalíciója csatlakozott az amerikai és a brit egészségügyi rendszerhez és brutális támadást indítottak Stewart ellen. Stewart, aki kilencvenöt éves korában 2002-ben halt meg Angliában, soha többé nem kapott újabb jelentős kutatási támogatást. Stewart tanulmányának megjelené-

se után 25 évbe telt, hogy az egészségügy végre elismerje a megállapításait és felhagyjon a várandós anyák röntgensugárzásának gyakorlatával.

Mikovits ezeknek a mártíroknak az örököse, pontosabban azon tudósok hosszú sorának, akiket a közegészségügyi tisztviselők megbüntettek, elüldöztek, és kifejezetten azért tettek tönkre, mert eretnokséget követtek el az uralkodó vakcina-ortodoxia ellen.

A NIH történetében Dr. Bernice Eddy virológus volt az egyik legelismertebb női tudós. Ő és kutatótársa, Elizabeth Stewart izolálták először a polioma vírust, az elsőt, amely bizonyítottan rákot okoz. 1954-ben a NIH felkérte Eddy-t, hogy közvetlenül vizsgálja meg a Salk gyermekbénulás elleni vakcináját. Tizennyolc makákó tesztelése közben felfedezte, hogy a Salk vakcinája élő polio vírus maradványokat tartalmazott, ami megbénította a majmokat. A NIH-ben Dr. Eddy jelezte a főnökeinek, hogy a vakcina virulens, de elutasították a figyelemztetését. Nem sokkal később aztán bekövetkezett a tragédia; a kaliforniai Cutter Labs a vakcinák által a történelem legsúlyosabb gyermekbénulás-járványát okozta. Az oltással 200.000 embert fertőztek meg; 70.000-en megbetegedtek, 200 gyerek bénult le és tízen meghaltak.

1961-ben Eddy felfedezte, hogy egy rákot okozó majomvírus, az SV40 legalább 98 millió adag Salk polio vakcinát szennyezett be. Amikor az SV40 vírust újszü-

lött hörcsögökbe fecskendezte, a rágcslókban daganak fejlődtek ki. Eddy kutatása sok olyan tudós számára bizonyult kínosnak, akik az oltáson dolgoztak. Ahelyett, hogy megjutalmazták volna látnoki munkájáért, a NIH tisztviselői eltiltották a gyermekbénulás kutatásától, és más feladatokkal bízták meg. A NIH eltüntette a bizonyítékokat, és továbbra is használta a vakcinákat.

1960 őszén a New York-i Rákkutató Társaság meghívta Eddy-t, hogy mondjon beszédet az éves konferenciáján. Eddy a polioma vírus által kiváltott daganak témáját választotta. Ugyanakkor kitért az SV40 vírus által terjesztett rákfajtákra is. Az eset után a NIH megrotta Eddy-t, mert nyilvánosságra hozta a felfedezését, és megtiltották számára, hogy a témában bármilyen nyilatkozatot tegyen. Az ügynökség vezetői továbbra is falaztak a Merck és Parke-Davis cégnek, lehetővé tették a részükre, hogy folytathassák az onkogén (rákkeltő) vakcina beadását, amit több millió amerikai felnőtt és gyermek kapott meg.

1961. július 26-án a *New York Times* arról számolt be, hogy a Merck és a Parke-Davis visszavonják Salk vakcinájukat. A cikkben egy szó sem volt a rákkeltő hatásról. A hírt az újság egy, a lejárt könyvtári bírságokról szóló beszámoló mellett tette közzé a 33. oldalon.

Míg a két gyógyszergyár, a Merck és a Parke-Davis 1961-ben leállította a gyermekbénulás elleni vakcináját,

a NIH tisztviselői nem voltak hajlandók teljesen visszahívni a készlet többi részét. Attól tartottak, hogy a vakcinaprogram hírneve csorbát szenved, ha az amerikaiak megtudják, hogy a PHS megfertőzte őket egy daganatot okozó vírussal. Ennek eredményeként 1961 és 1963 között több millió gyanútlan amerikai kapott rákkeltő vakcinát. Az Állami Egészségügyi Szolgálat negyven éven át rejtegette ezt a „titkot”.

98 millió amerikai olyan oltást kapott, amely potenciálisan a rákot termelő vírust tartalmazta, ez pedig ma már az emberi génállomány része. 1996-ban a kormányzati kutatók a vérminták 23 százalékában és az egészséges felnőttektől begyűjtött spermaminták 45 százalékában azonosították az SV-40-et. Az 1980 és 1995 között született gyermekek hat százaléka volt fertőzött. A közegészségügyi tisztviselők évekig oltatták az embereket azt követően is, hogy tudták, a vakcina halálos kórt terjeszt. Tudatosan megfertőzték az emberiséget egy majom-vírussal, és nem voltak hajlandók beismerni, amit tettek.

Az SV-40-et ma szerte a világon csak kutatólaboratóriumokban használják, mert igazoltan rákkeltő. A kutatók a legkülönbözőbb csont- és lágyszövet-rákokat idéznek elő vele, beleértve a mesotheliomát (savóshártyadaganatot) és az állatokban az agydaganatokat. Ezek a rákfajták robbanásszerűen jelentek meg a baby boom generáció-

ban, amely 1955 és 1963 között megkapta a Salk és Sabin gyermekbénulás elleni vakcinákat. Ezeknél az embereknél a bőrrák akár 70 százalékkal, limfóma- és prosztaták 66 százalékkal, az agyrák 34 százalékkal gyakrabban volt jelen. 1950 előtt a mesothelioma ritka volt az embereknél. Most az orvosok minden évben közel 3000 amerikaiat diagnosztizálnak ezzel a betegséggel; a vizsgált tumorok 60 százaléka SV-40-et tartalmazott. Ma, a tudósok számos halálos daganatban megtalálják az SV-40-et, köztük az agydaganatok 33–90 százalékában, nyolcból nyolc ependymomásban (ependymasejt-daganatosban), és a csontdaganatoknak közel felében.

Amikor tehát Bernice Eddy mindezeket felfedezte, a NIH megtiltotta számára, hogy a nyilvánosság előtt beszéljen a veszélyről, nem vehetett részt tudományos konferenciákon, visszatartotta a tanulmányait, teljesen kizárta a vakcinakutatásból, elpusztította kísérleti állatait, végül megtiltotta számára azt is, hogy beléphessen a laboratóriumokba. Az ahogyan elbántak vele, jól mutatja a tudományosnak mondott világ hozzáállását a problémákhoz. Időközben a NIH-féle Bernice Eddy-t tönkretevő forgatókönyv szabványosított sablonná vált a szövetségi vakcina szabályozók számára a másképp gondolkodó tudósokkal szemben, akik igyekeznek elmondani az igazságot az oltásokról.

Dr. John Anthony Morris bakteriológus és virológus

volt, 1940-től kezdve harminchat évig dolgozott a NIH-nál és a Food and Drug Administration-nál (FDA). Morris vezető oltási hivatalnokként szolgált a National Institute of Health Biológiai Szabványhivatalánál (Bureau of Biological Standards, BBS), majd az FDA-nál, amikor a BBS átkerült ehhez az ügynökséghez az 1970-es években. Dr. Morris egyszer azzal állt elő, hogy az egysége által végzett kutatás bebizonyította, nincsenek megbízható adatok arra, hogy az influenza elleni vakcinák valóban hatékonyak a betegség megelőzésében. Kifejtette: a sertésinfluenza elleni tömeges oltási programot elsősorban egy tudományosan megalapozatlan félelemkampányra és a gyógyszergyártók hamis állításaira alapozták. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vakcina veszélyes és neurológiai károsodásokat okozhat. Ezután felettese felszólította Dr. Morrisset: „Azt tanácsolom, hogy inkább ne beszéljen erről.”

Amikor a beoltott emberek elkezdték jelenteni a mellékhatásokat, Morris nem engedelmeskedett a parancsnak, és a nyilvánosság elé lépett. Elmondta, hogy az influenza vakcina hatástalan, sőt potenciálisan veszélyes és nem talált bizonyítékot arra sem, hogy a sertésinfluenza átkerjed emberről emberre.

Megtorlásul az FDA tisztviselői elkobozták Morris kutatási anyagait, lecserélték a laboratórium zárait, áthelyezték a laboratóriumi személyzetet, és megakadályoz-

ták az eredményei közzétételére irányuló erőfeszítéseit. Az FDA Dr. Morrisset egy telefon nélküli kis szobába helyezte. Aki találkozni akart vele, engedélyt kellett kérnie a laborvezetőtől. 1976-ban Dr. Morrisset a HHS kirúgta azzal az ürüggyel, hogy nem adta vissza időben a könyvtári könyveket.

A sertésinfluenza-oltással kapcsolatban a későbbi események alátámasztották Dr. Morris kutatásainak hitelességét. Az 1976-os sertésinfluenza oltási programmal olyan sok probléma merült fel, hogy a kormány leállította azt, csak hogy közben már negyvenkilenc millió ember megkapta a vakcinát. Az áldozatok között 500 rendkívül súlyos eset volt, közülük 200 ember megbénult és harminchárom meghalt. Továbbá a sertésinfluenza előfordulási gyakorisága a beoltottak között hétszer nagyobb volt, mint akiket nem oltottak be.

Dr. Morris az eset után azt mondta: „Ezeknek az (influenza) vakcináknak a gyártói tudják, hogy azok hástalanok, de ennek ellenére továbbra is árulják őket.” A *Washington Post*-nak ezt nyilatkozta 1979-ben: „Ez egy orvosi átverés. Azt hiszem, a nyilvánossággal igaz információkat kell közölni, amelyek alapján el tudják dönteni, hogy beoltatják-e magukat vagy sem.” Hozzátette: „Úgy gondolom, ha megtudnák a teljes igazságot, akkor nem oltatnák be magukat.”

Az FDA az eddigiekben már megismert forgatókönyvet használta 2002-ben is, hogy elszigetelje és elhallgattassa a kiváló epidemiológust, Dr. Bart Classent, amikor a kutató minden idők legjelentősebb vizsgálata után a HIB-vakcinát a fiatalkori cukorbetegség elterjedéséhez kapcsolta. Az FDA utasította Dr. Classent, hogy tartózkodjon a kormány által finanszírozott tanulmányok közzétételétől, ne beszéljen nyilvánosan a riasztó jelenségről, és végül kiszorította a kormányzati szolgálatból.

A CDC 1995-ben az addigi legnagyobb kutatást kezdte meg a bárányhimlő vakcinával kapcsolatban, erre pedig egy PhD-val rendelkező számítógépes elemzőt, Dr. Gary Goldmant bízott meg.

Goldman eredményei egy elszigetelt vidékre, a 300.000 lakosú kaliforniai Antelope Valley-re vonatkoztak, és azt mutatták, hogy a vakcina hatása gyengült, ami veszélyes bárányhimlő kitörésekhez vezetett felnőtteknél, és hogy a tíz éves gyermekek, akik megkapták az oltást, több mint háromszoros arányban kaptak övsömört a be nem oltott gyermekekhez képest. Az övsömörben a halálozási arány a bárányhimlőének húszszorosa, és vakságot is okoz.

A CDC utasította Goldmant, hogy tartsa titokban megállapításait, és megtiltotta neki, hogy publikálja az

adatait. Tiltakozásul 2002-ben Goldman felmondott. Levelet küldött a főnökeinek, amelyben azt írta, felmondásának oka, hogy „nem hajlandó részt venni a kutatási csalásban.”

A közelmúlt eseményei bőven szolgáltatnak más példákat is a kutatók brutális elnyomására, amikor bemutatják egyes vakcinák kockázatait; ezek közé tartoznak olyan ragyogó orvosok és tudósok, mint Dr. Waney Squier, a félreállított brit gasztroenterológus, Andy Wakefield, az állhatatos apa-fia kutatócsoport David és Dr. Mark Geier, az olasz biokémikus Antonietta Gatti, és a dán epidimiológus Peter Goetzsche. Minden tisztességes társadalom szobrot állított volna ezeknek a látnokoknak, és babérokkal és vezető beosztásokkal tisztelhetne volna meg őket. Korrupt egészségügyi tisztviselőink viszont szisztematikusan megszegyenítik és elhallgattatják őket.

Angliában Dr. Waney Squier, az oxfordi Radcliffe Kórház neuropatológusa, egy sor ügyben tanúskodott az ún. megrázott gyermek szindróma (shaken baby syndrome) okozásával vádolt személyek védői mellett. Squier úgy vélte, hogy ezekben az esetekben a vakcinák és nem a fizikai trauma okozta a csecsemők agysérüléseit. 2016 márciusában az Orvosszakértői Törvényszéki Szolgálat (Medical Practitioners' Tribunal Service, MPTS) bizonyítékhamisítással és hazugsággal vádolta meg és törölte

az orvosi nyilvántartásból. Squier 2016 novemberében fellebbezett a törvényszék döntése ellen. Az angliai Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte az MPTS határozatát, arra a következtetésre jutva, hogy „az MPTS meghatározása számos esetben jelentős módon hibás.”

Peter Gøtzsche professzor 1993-ban társalapítója volt a Cochrane Collaboration-nak. Az volt a célja, hogy helyreállítsa a publikációkon és kutatásokon alapuló tudomány hitelességét és leleplezze azt a korrupciót, amivel a gyógyszeripari vállalatok befolyásolják a tudósok munkáját. Önkéntes bírálóként a világ vezető kutatói közül több mint harmincezren csatlakoztak a Cochrane-hoz, abban bízva, hogy helyreállítják a tudomány függetlenségét és integritását. Gøtzsche-nek köszönhető, hogy a Cochrane a világ vezető független kutatóintézete lett. 2003-ban megalapította a Nordic Cochrane Centert is. 2018. október 29-én a Bill Gates vezette gyógyszeripari érdekeknek végül sikerült kiszorítaniuk Gøtzsche professzort a kutatásokból. A Gates által irányított és manipulált testület kirúgta Gøtzsche-t a Cochrane Collaborationból, miután közzétette a HPV elleni vakcinával szembeni megalapozott kritikáját. 2018-ban a dán kormány a gyógyszeripar nyomására eltávolította Peter Gøtzsche-t a koppenhágai Rigshospitaletből is. A HPV vakcinával kapcsolatos megállapításai veszélyeztették a gyógyszeripar bevételeit.

A tudomány a legjobb esetben is a létezés igazságának keresése. Néha azonban ezek az igazságok erőteljes gazdasági paradigmákat fenyegetnek. Mind a tudomány, mind a demokrácia a pontos információk szabad áramlására támaszkodik. Kapzsi vállalatok és a fogságukban lévő kormányzati szabályozók többször is megmutatták, hogy képesek kicsavarni, eltorzítani, meghamisítani és korrumpálni a tudományt, elrejtteni az információkat, és cenzúrázni a nyílt vitát, hogy megvédjék saját hatalmukat és a vállalati nyereséget. A cenzúra a demokrácia és a közegészségügy végzetes ellensége. Dr. Frank Ruscetti gyakran idézi Valerij Legaszovot, a bátor orosz fizikust, aki szembeszállt a KGB cenzorával, vállalta a kínzást és az életveszélyes fenyegetéseket, hogy felfedje a világnak a csernobili katasztrófa valódi okát. „Tudósnak lenni annyit jelent, mint naivnak lenni. Annyira összpontosítunk az igazság keresésére, hogy nem vesszük figyelembe, hogy valójában milyen kevesen akarják, hogy megtaláljuk. De mindig ott van, akár látjuk, akár nem, akár úgy döntünk, akár nem. Az igazságot nem érdeklik az igényeink vagy a szükségleteink. Nem törődik a kormányainkkal, az ideológiáinkkal, a vallásunkkal. Mindig készen áll arra, hogy napvilágra kerüljön.”

Judy Mikovits és Kent Heckenlively ezen beszámolója létfontosságú, mind gyermekeink egészsége, mind demokráciánk megmaradása szempontjából. Apám úgy

gondolta, hogy az erkölcsi bátorság a legritkább fajta bátorság. Ritkább, mint a katonák fizikai bátorsága a csatában, vagy a nagyfokú intelligencia. Úgy gondolta, ez az egyetlen létfontosságú tulajdonság, ami szükséges a világ megmentéséhez.

Ha továbbra is élvezni akarjuk a demokráciát, és meg akarjuk védeni gyermekeinket az emberiséget tőzsdeáruvá változtatni akaró erőktől, akkor olyan bátor tudósokra van szükségünk, mint Judy Mikovits, akik hajlandóak képviselni az igazságot a hatalommal szemben, még ha ezért szörnyű személyes árat is kell fizetniük.

Copyright © 2020 Skyhorse Publishing, Inc.
© 2020 Kent Heckenlively és Judy Mikovits
© 2020 Robert F. Kennedy, Jr.

Fordította: ©Szilágyi Erzsébet
(Csiby Károly egyes bekezdéseit felhasználva)

A könyvet szerkesztette: Szakács Árpád
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-5374-67-8

Kiadta a Kárpátia Stúdió Kft.
karpatiastudio.hu
kiado@karpatiastudio.hu

Felelős kiadó: Szakács Árpád
Nyomás és kötés: OOK-Press Kft., Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila
info@ookpress.hu
www.ookpress.hu

Dr. JUDY MIKOVITS
& Kent Heckenlively, JD

ROBERT F.
KENNEDY JR.
ELŐSZAVÁVAL

A KORRUPCIÓ PESTISE

THE NEW
YORK TIMES
BESTSELLER

Veszélyt jelent-e

az emberiség számára

A VÉDŐOLTÁS?

„Ez a féktelen korrupció... elrejtja a nyilvánosság
elől a tudományos igazságokat.”

Dr. Luc Montagnier, 2008-ban Nobel-díjat kapott
a HIV-retrovírus izolálásáért.